

[Gert Petersen]

samle det op. Men hverken i det første, ordknappe eller det andet, ordrige regeringsoplæg – indholdsmæssigt var de såmænd lige fattige – finder vi ret mange korn, men derimod en forfærdelig masse avner, flere, end vi har set siden salig Madsen-Mygdals dage.

På den baggrund opfatter vi socialistisk folkeparti som et klart oppositionsparti i forhold til SV-regeringen. Jo før den kan fjernes, desto bedre. Vi siger åbent, at det er vores mål at fjerne den. Ikke ud fra noget ønske om at bekriige socialdemokratiet, men fordi denne regering lægger op til en reaktionær politik.

I sin korte levetid har regeringen allerede lanceret forslag, der vil drive arbejdsløsheden op på mere end 200.000 på årsbasis; det er resultatet af de stramninger, som man enten har gennemført eller bebudet skal gennemføres.

Man siger, at det skyldes hensynet til betalingsbalancen, men for hver gang man strammer med 1 mia kr., får man kun en beskednen forbedring på betalingsbalancen på 400 mill. kr., men i tilgift 3.500 arbejdsløse. Netop derfor har de senere års indkomstpolitik og nedskæringspolitik ikke medført nogen varig forbedring af betalingsbalancen. Alligevel kører man videre derudad med de samme elendige midler.

En særlig plads i den arbejdsløhedsskabende politik indtager indkomstpolitikken, der, som vi har forudsagt, bestandig og uundgåeligt reduceres til ren og skær lønpolitik. Man påstår, at det er lønningerne, der er for høje. Ja men lønnen kan ikke anskues isoleret, men må ses i sammenhæng med produktiviteten, som er meget høj herhjemme. OECD har oplyst, at lønandelen pr. produceret enhed over en årrække er faldet hurtigere i Danmark end i en række af de lande, vi konkurrerer med. Den nye overvismand, Hans Zeuthen, har peget på rentebyrden som ondets rod. Det har han ret i, og vi mener også, han har ret i, at renteniveauet herhjemme er lagt uforsvarligt højt i forhold til udlandet, og at det her og nu kan nedbringes, hvis der er politisk vilje til det. Men det er der ikke, i hvert fald ikke hos regeringen; det vil man ikke gøre noget ved. I stedet henviser man til lønningerne, og så snakker man i øvrigt om udlandet, og hvad der kan ske i udlandet.

Hvad med at gøre noget selv? Ledigheden kan nedbringes ved egne kræfter, uden at betalingsbalancen forværres, med en storstilet indsats i energisektoren uden a-kraft, i boligsektoren, i den offentlige sektor og med sociale reformer, der fordeler den givne arbejdsmængde socialt rimeligere end i dag. Ad disse veje er der – det er vi overbevist om – mulighed for at skaffe mindst 100.000 nye arbejdspladser, og selv om arbejdsløsheden ikke vil være totalt forsvundet af den grund, ville en sådan ekspansion netop fungere som et lokomotiv, men vel at mærke et, som vi selv kørte.

Men selv om regeringen ikke er interesseret i at bekæmpe arbejdsløsheden, er den alligevel interesseret i arbejdsmarkedet. Det hænger sammen med dens optagethed af lønningerne som roden til alt ondt, og jo mere det drejer sig om almindelige arbejders løndindkomster, jo vigtigere forekommer det regeringen at være. Det er den linje, man serverer under titlen »indkomstpolitik«.

Socialistisk folkeparti har bestandig vendt sig mod tvangsindgreb i overenskomsterne, og det standpunkt fraviger vi ikke. Det er da højst tænkeligt, at forhandlingerne bliver svære her til foråret, og at de munder ud i konflikt. Regeringen har jo gjort alt, det må man sige, for at opmuntre arbejdsgiverne til at føre en kategorisk nej-politik. Når regeringen siger nulløsning – og det er det, man faktisk siger – gør arbejdsgiverne det selvfølgelig også, ellers ville de være godt tossede; det giver de store vanskeligheder, og så får vi se, hvad der sker. Så spørger jeg mig, om den socialdemokratiske folketingsgruppe virkelig for tredje gang i træk tør medvirke til, at overenskomsterne skal dikteres af folketinget. Jeg advarer den imod det. Det bliver selvfølgelig uden os. Jeg er sikker på, at hvis den gør det, vil det medføre det endelige brud mellem socialdemokratiet og fagbevægelsen.

Hvis folketinget havde gennemført en socialt rimelig skatte- og boligreform, i princippet sådan som den forrige regering foreslog det i forsommeren, er det klart, at det ville have bidraget til at lette overenskomstforhandlingerne. Nu har man gjort det modsatte. Dyrtdisportionerne var i forvejen en tikende bombe, som man anbragte for to år siden. Nu har man lagt nye bomber; eksplosionen er til at forudse.